

זעקת-האזהרה המזעזעת של נערה תל-אביבית, שנכלה לידי העולם התחתון

הכריחו אותי להיות פרוצה!

הייתי חיה לפני שנתיים בערך. הייתי בת ארבע עשרה. אנוחנו שלוש אחיות בבית. אני המבוגרת. לא היה לי טוב בבית. למדתי בבית ספר עממי. לא היו לי חברות. תמיד צחקו ממני. אבא היה עובד כסבל במל. אמא הייתה בבית טוהר. היא הייתה היסטורית, לפעמים הייתה מתרגשת, מקימה צעקות ורבה עם השכנות. קראו לה משוגעת. ידעתי שאמא לא כזאת. רק היה לה קשה. אבא היה לפעמים בא מרוגז. לא היה כסף, ואמא הייתה מתרגזת. או פעם הביאו אותה לבית משפט. אמרו כי בעצם צריך לשלוח אותה לבית משוגעים עד שתבריא, אבל אחר כך שלחו אותה למשך ארבעה חודשים לבית-טוהר. עכשיו אמא בבית-חולים.

הייתי בת ארבע עשרה. גמרתי בדיוק את בית-הספר העממי. אבא אמר לי שאני צריכה לעבוד. אמרתי לא איכפת לי — כי ממילא לא היה לי טוב בבית. הייתי צריכה להשיג את האחיות הקטנות שלי לכן חשבתי כי יותר לעבוד.

אני אסע. אמרתי טוב. בבית אמרתי שאני נוסעת לטיול עם חברות לחיפה. אמרו לי טוב. אף אחד לא התעניין מה שאני עושה. אבא היה עובד. אמא הייתה בבית-טוהר.

"את כל כך צעירה!"

כשבאנו לחיפה, לא היו שם חברים של נתן. לא הצטרפתי, כי הייתי עם נתן. בערב הלכנו לטייל בחורשה. היה יפה, נתן ישב איתי. אני לא יודעת איך זה קרה, אבל אני כבר לא התנגדתי. הוא אמר לי שהוא צריך אותי ואם אני לא רוצה, אז הוא ילך עם אחת שכן רוצה. אז אמרתי טוב. אבל פחדתי נורא. אחר כך רציתי לרוץ הביתה. אבל כעצם לא היה לי לאן לרוץ. היינו בחיפה, הלכנו לישון בבית מלון. או נתן היה טוב אלי.

אחר כך נסענו הביתה. תמיד היינו ביחד. הלכנו ביחד לרקוד והלכנו ביחד לקולנוע.

הוא שוב דיבר על ההיא שהיא זונה ורוצה לתת לו כסף. הוא הציע שיצא אתה פעמים שלוש לשבוע והשאר איתי. לא רציתי. אמרתי שתמיד ילך איתי.

אותו ערב ירד גשם. אמרתי לנתן שיכיר לי את החבר שלו. קראו לו שמעון. גינני. הוא הלך לקרוא לו ונתן לי לחכות לבד. מישהו ניגש אלי ואמר לי "הלו". שאלתי מה הוא רוצה. אבל כבר לא היה איכפת לי. בא שמעון. נסענו לשרות קרן קיימת, כי לא רציתי לדבר בבית-קפה. שמי עון שאל מה אני רוצה. סיפרתי לו הכל. הוא אמר לי: "למה לא תתחתני?" אמרתי: "לא רוצה."

נתן אמר: תעבוד כמה ימים, תרויח כסף להפלה ודי. אמרתי שככה זה. שמעון תפס אותי בסנטר והסתכל עלי ואמר: "את עוד כל כך צעירה. לא תתחרטי על זה?"

הסתכלתי על נתן. הוא קרץ לי ככה בעין. אמרתי לא. היה לי נורא עצוב ונתן

לנתן מה עם ההפלה. הוא אמר כן. צריך לעשות משהו.

פעם הוא הביא אותי לאיזה אישה ברחוב יפו-תל-אביב. היא הסתכלה בי ואמרה טוב. התרחצתי ועשיתי אמבטיה. היא הביאה קערה של מים חמים, קערה של מים קרים, עוד קערות ועוד מגבות. שכבתי על ספה מיוחדת והיא טיפלה בי. פחדתי, אבל נתן אמר לי שאין מה לפחד, כי היא יודעת מה שהיא עושה. היא כבר עשתה ככה בחורץ לארץ.

אחר כך נחתי חודש בערך. כל היום הייתי שוכבת ונחה. נתן היה בא ומביא לי עוגה. בערב היינו הולכים לבית-קפה ולקולנוע.

אחרי חודש, אמר לי נתן שאין יותר כסף. צריך לעבוד. אמרתי שזה לא טוב. הוא אמר שרק עוד קצת, עד שלא יהיו לו חובות.

שוב הייתי עובדת עד אחת עשרה בלילה בערך. בבוקר הייתי ישנה הרבה. אחר כך היה נתן לוקח אותי. היינו מבלים כל היום ביחד. עד שבע בערב. הוא ועוד שני בחורים אחרים היו מביאים גברים. בערב היה שוב נתן לוקח אותי. הוא תמיד היה טוב אלי.

המשטרה באה

אני לא זוכרת כל מי שהיה שוכב עמי. לפעמים הייתי קובעת עם גברים שנהיה למחרת יחד באיזה בית מלון. לפעמים היו הם משלמים עבור המלון, לפעמים הייתי אני משלמת. את הכסף שקבלתי מהם הייתי נותנת לנתן. הוא לקח ממני.

פעם היה גבר אחד. הוא היה צעיר ויפה. אמר שהוא אוהב אותי. הייתי יוצאת איתו כמה פעמים לבלות והייתי חיה איתו כמה פעמים בבית מלון. הוא אמר שהוא אוהב אותי ושהוא רוצה להתחתן איתי. הוא נתן לי גם כמה פעמים ציקים על חמשים, מאה וחמשים ומאה לירות. את הכסף הייתי אחר כך מכבזת עם נתן.

לא אהבתי אותו בחור. הוא אבל היה בחור טוב ושמתני שהוא אוהב אותי. כל שאר הבחורים, אחרי שגמרתי תמיד לענו לי ולא רצו כבר להסתכל עלי. הם חשבו כי אני זונה ולא טובה. אבל הבחור הזה שאמר לי שאני בחורה טובה. ואני באמת רציתי להיות בחורה טובה. אבל אהבתי את נתן. נתן היה מספיק כבדתי לקולנוע כי שלא היה איתי. הוא גם שיחק הרבה בקי. לפעם כל מה שהייתי מרויחה, היה מספיד בקלפים.

פעם בא יהודי בעל זקן ופיאות. הוא אמר לי שיש לו שלושה ילדים ושהוא פקיד בעירייה — — — הוא חי איתי. הוא היה יהודי טוב והפעם כשכבא, הוא התפשט. נתן היה בחור הסמוך.

פתאום באה המשטרה. בעל הזקן ואני היינו ערומים בתוך המיטה. תפשו אותנו. נורא התביישתי. בבית אצלי לא ידעו כלום. חשבו שאני פקידה. אמרתי לנתן ש אני רוצה להתחתן איתו, שלא אצטרף ל העיד נגדו. הבטחתי לו שאחרי המשפט אתי גרש ואהיה שוב בחורה טובה. נתן אמר לי שרוצה להתחתן איתי, אבל הוא לא יתגרש. לא התחתנתי.

שוחחנו בערכות. רצינו לשכוח מהכל. לא רציתי יותר בחורים. התחלתי לעבוד עליי. הטלפון, יצאתי עם חברים מהעבודה. נתן היה שמר איפה אני והיה מריבץ לי. פעם נסעתי עם חברים מהעבודה לזירת-הריון נתן תפס אותי ואמר לי שאני צריכה לבוא אליו. לא הלכתי, כי אני רוצה לחיות חיים טובים ולשכוח כל מה שהיה עצוב. כבר אמרתי כמה פעמים לפני זה לנתן שיבוא איתי ונסע למקום אחר. אבל אמרו לי מהי משטרה שאני לא צריכה לעזוב את העיר.

עכשיו אני רוצה לשכוח את נתן. אני כבר לא אוהבת אותו.

נערה זו, אשר שמה שמור במעי רכת, הופיעה לפני ימים אחדים בבית-משפט השלום בתל-אביב, כעדה נגד נאשם ששירדל אותה לפרוצנות. תחילה ענתה באדישות, תשובות מקומטעות ומתחמקות. לי פתע פנתה לשופט וסיפרה את הכל, מבלי להסתיר פרט, "אני רוצה שכל אב ואם יקראו איך אני הגעתי למצב הזה ויזהרו. בשביל זה אני מספרת הכל." זהו סיפור המלא, כפי שסיפרה אותו לשופט.

אחרי שהלכנו יחד שנה, הרגשתי כי נכנסתי להריון. אמרתי לנתן שאני הרתי. לא היה לי כסף להפלה, אבל לא רציתי ליד. הוא עוד כל כך צעיר. ביקשתי כסף מנתן. הוא אמר לי שאין לו והציע לי כי תתחתן. אחר כך הוא הלך. באותו ערב בכיתי נורא. אני לא יודעת למה. כבר לא חלמתי על שחקן קולנוע. היה לי עצוב נורא.

או נתן כבר לא היה בצבא. למחרת שוב בא אלי. כבר לא בכיתי, אבל היה לי עוד עצוב. נתן אמר לי יהיה לנו ילד. אמרתי לא יהיה. כי לא היה לנתן כלום — אפילו לא עבודה קבועה.

אני הייתי עובדת עליי. טלפון. ידעתי שלילד לא יהיה טוב. נתן הלך איתי לבית קפה. הוא הראה לי שם על בחורה צעירה אחת שישבה ככה. היא הייתה לבושה טוב. הוא אמר לי שהיא זונה. אולם אף אחד לא יודע שהיא זונה. היא מרויחה טוב ולבושה טוב. ואף אחד לא יודע. אמרתי לנתן שיתן לי כסף, נעשה הפלה. נתן אמר לי שאין לי. הלכתי ככה עם נתן. רק לפעמים אמר לי הנהג הזקן מהשרות שעבדתי בו כי לא טוב אני עושה. אני לא שמעתי לו. כולן אמרו לי יש לך בחור יפה ואני אהבתי אותו.

הייתי כבר בחודש הרביעי של ההריון. אמרתי לנתן מה יהיה? נתן צחק ונתן לי נשיקה. אחר כך אמר לי כי יש לו בחורה. היא עובדת בתור זונה ונותנת לו כסף. בכיתי. לא רציתי שתהיה לו בחורה אחרת. נתן היה שלי. רציתי שרק יהיה שלי. הוא אמר לי שאין לו כסף. אמרתי שגם אני יכולה לעשות ככה.

זה היה ארבעה חודשים לפני פורים. נתן אמר לי שאני צריכה לעשות משהו. אמרתי טוב. ישבנו בבית קפה, שתינו שם עם עוד מישהו. היו שם חברים של נתן. נתן אמר לי שנתחתן. פחדתי ממנו. לא רציתי. אז

"עבודה" בצריף

שמעון ונתן נשארו בחוץ ואני הייתי בפנים. נתן אמר לי שיבואו אלי. אמרתי תישמעון שהוא יקח כסף, כי לי זה לא נעים. אז בא אחד: הוא רצה לדבר איתי. לא רציתי לדבר. רק שמעון אמר שתסתכל עליה כמה היא יפה. הוא היה צעיר, ככה בן עשרים אני חושבת.

באותו ערב באו עוד כשמונה גברים. היו שרצו גם לנשק אותי. לא יכולתי לנשק. תמיד הייתי צריכה להזכר איך שנשקתי לי ראשונה לנתן. לא היה חשוב לי מה עושים עם הגוף שלי. לא הרגשתי כלום. כי אחרי שאגמור, אז נתן מחכה לי ואז הכל יהיה טוב. נתן היה בחוץ. כשהייתי לבדי היה נכנס. זה נמשך בערך עד עשר בלילה. אחר כך בא עוד פעם שמעון. הוא אמר שזה לא טוב בשבילי להיות זונה, שחבל. אני רק הסתכלתי. היה לי עצוב.

את הגברים הביאו שמעון ודודי, שנקרא הגינני הקטן. אני לא קבלתי כל כסף אבל ראיתי ששמעון נתן בנוכחותי לנתן בערך 60 לירות. באתי לשכונת מחלול במשך שבועיים. בכל לילה שכבתי והיו לי יחסים עם חמשה גברים, שהביאו שמעון ודודי. את הכסף היה שמעון נותן לנתן, כל ערב בערך 60 לירות. לא שלמתי בעד החוד, גם לא שאלתי כמה לוקח שמעון מכל גבר.

ככה זה היה נמשך כל הזמן ונתן היה לוקח את הכסף. אחרי כמה שבועות, כבר לא המשכתי בשכונת מחלול; יותר מדי בחורים הסתובבו בשכונה. בצריף אחר, הדיחה בחורה אחרת שגם בן עבודה בנות ולכן היו כל כך הרבה בחורים. אמרתי